

Democracy and Diversity

Το θέμα “Democracy and Diversity” έχει συζητηθεί επανειλημμένα. Ορισμένοι θεωρούν, ότι αφορά κυρίως τη μεταχείριση των μεταναστών, οι οποίοι βρίσκονται αντιμέτωποι με την ξενοφοβία και τον ρατσισμό. Άλλοι εξετάζουν τον τρόπο συμβίωσης διαφορετικών ομάδων πληθυσμού, με διαφορετικά έθιμα και θρησκείες, την ένταξη των ξένων, τα ζητήματα της υπηκοότητας, τα προβλήματα της τρομοκρατίας και του ελέγχου της. Κοινή πεποίθηση είναι ότι η Ευρώπη ιδίως μια κοινωνική Ευρώπη πρέπει να αποδέχεται τη diversity.

Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα στο κείμενο συζήτησης για τις ευρωπαϊκές εκλογές του 2009 με τίτλο European Democracy and Diversity τονίζει τη diversity of Europe’s people, their cultural and linguistic diversity, national and regional diversity και θεωρεί ότι οι διατάξεις των Συνθηκών που καθιερώνουν τους δημοκρατικούς θεσμούς της Ένωσης προασπίζουν αυτή τη diversity των λαών της. Οι πολιτικές συζητήσεις θα πρέπει in order to reflect better Europe’s diversity and fight discrimination να έχουν στόχο τη βελτίωση των δημοκρατικών λειτουργιών. Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα θέτει μεταξύ άλλων τα ερωτήματα: αν θα πρέπει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να έχει the power to elect the Commission President and to dismiss individual European Commissioners, όπως και εάν πρέπει να υπάρχει one electoral system for European parliamentary elections και όχι διαφορετικά κατά χώρα. Δεν θα σταθώ σ’ αυτά τα προβλήματα.

Θα αναφερθώ σε ένα άλλο θέμα που αφορά επίσης τη Δημοκρατία και τη diversity. Είναι το ερώτημα με ποιο τρόπο θα πρέπει να διαμορφωθεί η σχέση του υπερεθνικού και του εθνικού στην Ένωση, ώστε να διατηρηθεί η diversity αλλά και να επιδιωχθούν ταυτόχρονα οι κοινοί σκοποί των λαών της Ένωσης. Πως επιτυγχάνεται η ισορροπία μεταξύ του αναγκαίου κοινού πλαισίου των στόχων και δράσεων της Ένωσης και της διατήρησης και προστασίας της diversity.

Τα κείμενα των Συνθηκών και η Νέα Συνθήκη εκκινούν από την άποψη, ότι στην Ένωση επικρατεί unity που διασφαλίζει diversity. Οι ευρωπαϊκοί λαοί είναι united but different. Τα άρθρα 2 και 3 της Νέας Συνθήκης προσδιορίζουν τους όρους της Unity . Είναι η τήρηση of the common values, the promotion of peace and the well-being of its peoples. Ορίζουν επίσης τις δράσεις στους χώρους των κοινών πολιτικών την area of freedom, security and justice, to internal market, to sustainable development based on balanced economic growth, και την peace and security. Τα άρθρα 4 και 3 παρ.3 αναφέρονται στη diversity, στην υποχρέωση to respect the cultural and linguistic diversity, the equality of Member States and national identities. Το άρθρο 5 περιέχει τους γενικούς κανόνες βάσει των οποίων επιτυγχάνει η balance μεταξύ unity και diversity. “The limits of Union competences are governed by the principle of conferral. The use of the Union competences is governed by the principles of subsidiarity and proportionality”. Το άρθρο 8 διευκρινίζει τέλος, ότι «Citizenship of Union shall be additional to national citizenship and shall not replace it”. Από τις ρυθμίσεις αυτές προκύπτει ότι the EU is a political structure with a multinational dimension. Όμως the collective interests

προσδιορίζονται με έγκριση των member-states. Predominant παραμένουν ως εκ τούτου the interests of the nation states. Αυτά καθορίζουν την γραμμή που δεν θα πρέπει να υπερβεί η Ένωση, ώστε να μη διακινδυνεύσει η diversity. Τη γραμμή αυτή εγγυάται το λεγόμενο κοινοτικό μοντέλο, the intergovernmental co-operation, η διαμόρφωση της Ένωσης με successive transfers of national sovereignty μετά από κοινή συμφωνία.

Η διαχωριστική γραμμή μεταξύ υπερεθνικού και εθνικού, μεταξύ Unity and Diversity παρόλα αυτά δεν είναι σαφής. Το αποδεικνύει η ιστορία της νέας Συνθήκης. Το αποδεικνύουν η απόρριψη του Σχεδίου Συντάγματος και η αλλαγή και μετονομασία του σε Νέα Συνθήκη, οι συζητήσεις για το εάν και πως θα αναφερθεί η επιδίωξη για μια κοινωνική Ευρώπη και the unprecedented number of amendments, derogations and opt-outs, a result of numerous objections, national ambitions and fears concerning the co-existence of 27 member states. Όλα αυτά δεν θα είχαν συμβεί, αν δεν υπήρχε αμφιβολία, αντικρουόμενες απόψεις και διαμάχη πως επιδιώκεται η Unity και πως προασπίζεται η diversity. Η άποψη ότι το κοινοτικό μοντέλο επιτρέπει την transnational integration και την υπέρβαση των cultural differences χωρίς να τις αναιρεί δεν επιβεβαιώνεται από την πράξη. Αντίθετα η πράξη δείχνει ότι η intergovernmental cooperation αποτελεί ένα δύσκαμπτο πλαίσιο.

Η κατάσταση αυτή ενέχει κινδύνους. Νέα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, όπως η ενεργειακή κρίση, νέες παγκόσμιες εξελίξεις, όπως η άνοδος των οικονομιών της Ασίας οδηγούν σε περισσότερες εντάσεις λόγω των ιδιαιτεροτήτων των κρατών.

μελών, αντικρουόμενων συμφερόντων και διαφορετικών πολιτισμικών προσεγγίσεων. Αυξάνονται έτσι οι πιθανότητες συγκρούσεων που μπορούν να έχουν παραλυτικές συνέπειες για την Ένωση. Οι διαφορές πρέπει γι' αυτό να ξεπερνιούνται. Η diversity καθιστά αναγκαία μια συνεχώς ανανεούμενη και επεκτεινόμενη ενότητα στην εξελικτική πορεία της Ένωσης. Η ενότητα αυτή δεν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την περαιτέρω ανάπτυξη των εκλογικών διαδικασιών, όπως για παράδειγμα την επιλογή του Προέδρου της Επιτροπής από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Χρειάζονται και άλλες προσεγγίσεις.

Οι κανόνες που διαμορφώθηκαν για τη λειτουργία της δημοκρατίας στο κράτος έθνος δεν μπορούν να εφαρμοσθούν κατά τον ίδιο τρόπο σε μια υπερεθνική ένωση κρατών, όπου οι διαφορές μεταξύ των πολιτών είναι περισσότερες, πιο ισχυρές και η έκταση της ένωσης πολλαπλάσια της επιφάνειας του κάθε κράτους. Τα μεγέθη είναι τόσο διαφορετικά ώστε αλλάζουν οι προϋποθέσεις των λύσεων για να μπορέσουν αυτές να λειτουργήσουν. Η απλή μεταφορά της λύσεως από το επίπεδο του κράτους έθνους στο επίπεδο της υπερεθνικής συνεργασίας χωρίς να δημιουργηθούν μηχανισμοί στήριξης και εφαρμογής προσαρμοσμένοι στην πολυεθνική πραγματικότητα δεν πρόκειται να αποδώσει τα επιθυμούμενα αποτελέσματα. Άλλωστε πολλά από τα σημερινά προβλήματα, όπως για παράδειγμα η παγκοσμιοποίηση, απαιτούν νέες δράσεις σε σχέση με τις εμπειρίες σε εθνικό επίπεδο.

The transfer of responsibilities from the national state to a supranational body, with the change in the territorial scale of power and the obligatory quest for new ways of exercising policy and

governance, entail an indefinite period of institutional realignment and social and political tensions. It also means that, while cooperation among European states keeps acquiring new forms with their own constantly changing rules, since established constitutional and political formulae do not suit current events, the outcome will be something new.

Η συνέπεια της παραπάνω διαπίστωσης είναι ότι προσπάθειες να διαμορφωθεί ένα ευρωπαϊκό σχήμα δημοκρατικής λειτουργίας της Ένωσης from above in a top-down process δεν πρόκειται να έχει επιτυχία. Όπως είναι εξαιρετικά αμφίβολο, εάν μπορεί να δημιουργηθεί μια European identity μόνο μέσω της διαμόρφωσης μιας σχετικής ιδεολογίας και της διαφημιστικής προβολής της.

Experience has shown that the future evolution of the Union will be marked by the retreat of individual states and the emergence of centralized power in Brussels. The lever for this process will continue to be the Union's central bureaucracy, the mechanism that foregrounds and formulates the common interests of the member states. Its field of action will be determined by loose inter-governmental collaboration agreements that are made periodically. This new centre will generate its own autonomy. The more responsibilities it acquires, the more independent it will become.

EU bureaucracy and inter-governmental collaboration see technocratic issues as the responsibility of administrative mechanisms and the territory of experts. The prime concern for EU employees is to find compromises to meet the wishes of the member states, and often divergent and contradictory national

preferences. De-politicisation is seen to be advisable because it allows for the easy achievement of balances. This stance, however, does not favour public dialogue.

Bolstering democracy requires emphasising the political dimension, free public debate, the discussion of problems in a forum for political dialogue that is open to all. National forums must make it their concern to discuss common issues and make them their own. That will ensure information for all, transparency, control and accountability. A European public forum is the way to reduce the democratic deficit. Ένα τέτοιο forum δεν μπόρεσε ακόμη να δημιουργηθεί παρ' όλο που η πληροφόρηση από πλευράς της Ένωσης είναι όλο και περισσότερη και οι δραστηριότητές της θίγουν όλο και περισσότερα θέματα που αφορούν τον πολίτη. Δεν μπόρεσε να δημιουργηθεί, διότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις μιας εκτεταμένης συμμετοχής του πληθυσμού στις πολιτικές διεργασίες.

The creation of this forum is the task of forces that want a strong, democratic Europe. They must pursue it systematically and discuss the Union's issues in all countries at the same time so as to formulate common policies. Proposals for such joint action have been made, such as introducing a common electoral system for European parliamentary elections and for the election of the President of the European Commission by the European Parliament.

These proposals have met the strenuous opposition of member states that do not want to go beyond the framework of inter-

governmental co-operation and fear any constraints on their own autonomy. But the consolidation of democracy at a supranational level necessitates searching for and exercising new forms of co-operation that respond to the new conditions of post-national reality.

Democratic governance arose in nation states when a political community was formed on their territory through public debate. This made people aware of their common interests and how to defend them. Thus, in the Union too, public mobilisation for common projects can help build acceptable institutions and democratic processes at the supranational level. It will ensure new forms of democratic governance in the post-national world.

The view that opposes the creation of a European forum overlooks the fact that the Union is at a crucial stage in its history, as are the nation states. It is already facing issues on a scale that cannot be dealt with by existing co-ordination and agreement mechanisms. The problems go beyond the sum of national abilities and demand a different dynamic.

Άλλωστε ο πολιτικός δεσμός του πολίτη δεν καθορίζεται πια αποκλειστικά από την εθνικότητά του. Η ανάδειξη κοινών αξιών, η κοινή διαδρομή στο πλαίσιο της Ένωσης ανθρώπων και κρατών με διαφορετική προΐστορία, βιώματα, σημεία αναφοράς και σύμβολα του έχουν δώσει και ένα υπερεθνικό περιεχόμενο κοινό στους πολίτες όλων των κρατών μελών. Ένας κοινός πολιτικός δεσμός συνεπάγεται ένα κοινό δημόσιο χώρο, μια συνεχή κοινή αναζήτηση. Μόνο έτσι μπορούμε να υπάρξουμε σύμφωνα με αυτό

που θέλουμε να είναι η ταυτότητά μας χωρίς να συγκρουόμαστε με ό,τι διαμορφώνει την ταυτότητα των άλλων.

Instituting public debate on European policy throughout the Union will also help clarify the aims of the unification project and determine the institutional shape of Europe. Public debate καθιστά κατανοητά τα προβλήματα και τα διακυβεύματα. Μπορεί να συμβάλλει σημαντικά στη διευκρίνιση ποιες πλευρές της diversity χρειάζονται προστασία και με ποιους τρόπους μπορεί να επιτευχθεί αυτή. Public debate is a motivating force for uniting expectations and perceptions at the European level, for making common interests apparent and shaping a collective identity beyond the borders of the member states – a European political community, a European demos.

The new treaty is an important step towards reducing the democratic deficit through the provisions in the chapter on democratic principles. Those principles are formulated and applied to a series of special provisions that relate to the Union's institutions and procedural functions and lay the way for the formation of a system that is more open to public debate on Union policies.

The solutions that arise from the new treaty will sometimes prove viable and sometimes evolve, like those of former treaties. Under pressure from socio-economic change, the Union will continue to seek new forms of organization, combining the inter-governmental and federal approaches. There is little time left for new quests and balances as the dimensions of the problems grow and their

management requires solid and durable forms of co-operation. The need to adapt the operation of the European Central Bank to a policy of development for Europe as laid out by the Ecofin Council is already apparent. The Union will thus gradually acquire its definitive shape on the basis of the ongoing problems it has to handle. EMU is evidence of that.

Η Οικονομική και Νομισματική Ένωση είναι ένα ενδεικτικό παράδειγμα, πως μία ρύθμιση ενός σημαντικού προβλήματος, του ενιαίου νομίσματος, συνεπάγεται και την ευρύτερη συνειδητοποίηση των θεμάτων που συνδέονται με το νόμισμα, τη δημόσια συζήτηση και αντιπαράθεση γι' αυτά. Το ζήτημα αν το ευρώ συντείνει στην αύξηση ή όχι του πληθωρισμού, αν η υψηλή αξία του θέτει σε κίνδυνο τις ευρωπαϊκές εξαγωγές, αν τα επιτόκια, όπως καθορίζονται από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα έχουν διευκολύνει την απόκτηση κατοικίας είναι θέματα που είναι γνωστά στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη και επηρεάζουν τη στάση της. Αυτό αποδεικνύει, ότι ένας χώρος κοινής δημόσιας συζήτησης προκύπτει αυτόματα όταν συγκεκριμένα προβλήματα που αφορούν τους πολίτες γίνονται επίκαιρα και πειστικά.

Το παράδειγμα αυτό δείχνει επίσης ότι η πορεία προς τη διαμόρφωση μιας πιο δημοκρατικής, πιο ενοποιημένης Ευρώπης, της οποίας οι λαοί έχουν συνείδηση των θεμάτων που οφείλει να αντιμετωπίσει θα προκύψει όχι από μεγάλα σχέδια μελλοντικών λύσεων, που δεν είναι ρεαλιστικά, αλλά από τις συγκεκριμένες ρυθμίσεις ευρύτερων κοινών θεμάτων. Ήδη η ΟΝΕ αλλά και το Schengen σήμερα, η υπό διαμόρφωση κοινή εξωτερική πολιτική και η πολιτική άμυνας δίνουν μορφή στο ευρωπαϊκό σχήμα και

προσδιορίζουν τρόπους to respect and transcend particular identities. Εξασφαλίζουν Union in diversity περιορίζοντας βαθμιαία τις συνεχείς προσφυγές σε διακρατικές συμφωνίες και δημιουργώντας ταυτόχρονα ένα νέο χώρο ενδιαφέροντος και συζήτησης των πολιτών σε περισσότερες χώρες. Οι κοινές δράσεις οδηγούν στη διερεύνηση των τρόπων της συλλογικής συνεργασίας, την απόκτηση εμπειριών ως προς την αναγκαία ισορροπία μεταξύ της διαφορετικότητας και της ενοποιητικής προσπάθειας, ισορροπίας που δεν είναι οπωσδήποτε η ίδια σε κάθε τομέα. Ένα δίκτυο παρομοίων συνεργασιών το οποίο θα προκύπτει από μία ενσυνείδητη δράση της Ένωσης θα αποτελέσει βαθμιαία τον ιστό της ενοποίησης και θα δίνει την όλο και πιο ολοκληρωμένη μορφή στο ενοποιητικό σχήμα. Οι enhanced cooperation υπό το πρίσμα αυτό μπορούν να αποτελέσουν βήμα και μέσο πίεσης προς την Ένωση για την επέκταση κοινών προσπαθειών σε νέους τομείς.

Η εικόνα που θα προκύψει θα είναι πιο πολύπλοκη από εκείνη της δομής ενός εθνικού κράτους. Ως πιο πολύπλοκη θα είναι και πιο δύσκολα κατανοητή από τους πολίτες και δεν θα διασφαλίζει την αμεσότητα των σχέσεων με την εξουσία που υπάρχει στις πιο μικρές κρατικές οντότητες. Αλλά αυτό συμβαίνει και σε σχέση με άλλα σύγχρονα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα. Η πολυπλοκότητά τους τα καθιστούν δυσνόητα για τον πολίτη. Όπως επίσης και οι σχέσεις εξουσίας είναι σήμερα πιο σύνθετες, λιγότερο άμεσες και ορατές. Τα νέα σχήματα υπερκρατικής, υπερεθνικής οργάνωσης δεν θα μοιάζουν πια με τα παλιά. Και η συνθετότητά τους εφόσον προωθεί την πληρέστερη και

αποτελεσματικότερη δημοκρατία θα εξασφαλίζει σε μεγαλύτερο βαθμό τη διαφορετικότητα.

Το συμπέρασμα μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

Η διατήρηση και προστασία της διαφορετικότητας είναι συναρτημένη με την πρόοδο της ενοποιητικής διαδικασίας και την εμβάθυνση της δημοκρατίας. Η σχέση υπερεθνικού και εθνικού μπορεί να διαμορφώνεται δημιουργικά εφόσον αυτό γίνεται σε μια κοινή προσπάθεια σε συνάρτηση με τα προβλήματα των λαών της Ένωσης.

1.263. 18815

Πρωτογενής
και δευτερογενής
Κατάρτιση της Διαφορ

Democracy and Diversity In the European Union

By Constantine Simitis

The subject of democracy and diversity has been discussed repeatedly. Some see it primarily in terms of the treatment of migrants faced with xenophobia and racism. Others examine the coexistence within the population of different groups with different customs and religions, the integration of foreigners, nationality issues, as well as the problem of terrorism and how to control it. It is commonly held that Europe, especially social Europe, must accept diversity.

I will address another issue that also concerns democracy and diversity. It is the question of what form the relation between the supranational and the national should take within the Union in order to preserve diversity. How can a balance be struck between the necessary common framework of the Union's objectives and actions and the preservation and protection of diversity?

1 The texts of the Union's earlier treaties and of the New Constitutional Treaty are based on the premise that unity within the Union guarantees diversity. The peoples of Europe are united though different. ~~The EU is a political structure with a multinational dimension.~~ Collective interests, ~~however~~ are defined with the approval of the member-states; hence the interests of the nation states remain predominant. It is they that determine the boundary line that the Union must not cross if diversity is to be safeguarded.

That line is guaranteed by the community model, intergovernmental co-operation, and the development of the Union through successive transfers of national sovereignty arrived at by mutual agreement.

Handwritten notes in blue ink: "να διασφαλιστεί η διατήρηση της εθνικής ταυτότητας μέχρι να έρθει η ώρα να τα συζητήσουμε" (to ensure the preservation of national identity until it is time to discuss them).

Nevertheless, the dividing line between the supranational and the national, between unity and diversity, is not clear. This is evident from the rejection of the Draft Constitutional Treaty, from discussion as to whether and how to mention the objective of a social Europe and from the unprecedented number of amendments, derogations and opt-outs in the New Treaty, a result of numerous objections, national ambitions and fears concerning the co-existence of 27 states. None of that would have happened if there had not been doubts, (conflicting views and disputes over how to aim for unity and defend diversity). The view that the community model permits transnational integration and the transcendence of cultural differences without denying them is not confirmed in practice.

Handwritten notes in blue ink: "να γίνει σαφές ότι η διατήρηση της εθνικής ταυτότητας είναι η προϋπόθεση για την ενότητα" (it must be clear that the preservation of national identity is the precondition for unity).

This situation harbors dangers. New social and economic problems such as the energy crisis, increase the likelihood of clashes that may have the effect of paralysing the Union. These differences must be overcome. Diversity makes it imperative that unity be continually renewed and expanded within the Union.

Handwritten notes in red ink: "L" and "J" with arrows pointing to the text "Diversity makes it imperative that unity be continually renewed and expanded within the Union."

The transfer of responsibilities from the national state to a supranational body, with the change in the territorial scale of power and the obligatory quest for new ways of exercising policy and governance, entail an indefinite period of institutional realignment

and social and political tensions. It also means that, while co-operation among European states keeps acquiring new forms with their own constantly changing rules, since established constitutional and political formulae do not suit current events, the outcome will be something new.

Consequently, attempts to create democracy by a top-down process will not succeed. Likewise, it is exceedingly doubtful whether it is possible to create a European identity solely by means of formulating an ideology and promoting it through advertising.

Bolstering democracy requires emphasising the political dimension, free public debate, and the discussion of problems in a forum for political dialogue that is open to all. National forums must make it their concern to discuss common issues and make them their own. A European public forum is the way to ensure information for all, transparency, control and accountability. Such a forum has not yet been created, even though the Union increasingly supplies more information and its actions impinge on far more issues that affect the public. It could not be created because the preconditions do not exist for broad public participation in political procedures.

3) The view that opposes the creation of a European forum overlooks the fact that the Union is at a crucial stage in its history, as are the nation states. It is already facing issues on a scale that cannot be dealt with by existing co-ordination and agreement mechanisms. always

The problems go beyond the sum of national abilities and demand a different dynamic.

Besides, political affiliation is no longer determined exclusively by nationality. **E** The emergence of common values, the shared path within the Union of people and states with different histories, experiences, references and symbols have given the Union a supranational content that is common to citizens of all the member states. A shared political affiliation entails a common forum, an ongoing common quest. That is the only way we can exist in accordance with what we want our identity to be, without coming into conflict with whatever constitutes the identity of others.

3

~~There is little time left for new quests and balances as the dimensions of the problems grow and their management requires solid and durable forms of co-operation.~~ Economic and Monetary Union is an example of how settling an important problem, that of the common currency, entails a broader awareness of issues related to the currency, of public discussion and debate about them. The question of whether the Euro contributes to inflation, whether its high value puts European exports at risk, and whether interest rates set by the European Central Bank have facilitated house purchases, are issues familiar to the European public and have an effect on its stance. This goes to show that a forum for public debate automatically emerges when specific issues of concern to the public become topical and urgent.

That example also shows that progress towards a more democratic, more united Europe, whose people are aware of the

025
περίοδος αποχώρησης

issues it must face, will not derive from grand, unrealistic plans for the future, but from specific solutions for broader common issues. Already EMU and the Schengen Agreement, and now the common foreign policy and defence policy that are being mapped out, have shaped the European structure and defined ways in which to respect and transcend particular identities. They ensure union in diversity, gradually reducing the number of intra-state agreements while also creating a focus of interest and discussion for citizens in more countries. Joint actions lead to broader means of cooperation and experience of the balance that must be struck between efforts for diversity and for unity, a balance that will not be the same in every sector. Such joint actions, consciously fostered by the Union, will gradually weave a unifying web that carries the integration project even further towards completion. Seen in that light, enhanced cooperation can be a step forward and a means of ~~exerting pressure on the Union~~ to expand common endeavours into new sectors.

By the
New Treaty

The picture that emerges will be more complex than the structure of a nation state. The more complex it is, the harder it will be for people to understand, and it will not provide the direct connection to power that exists in smaller state entities. But that also applies to other contemporary socioeconomic problems. Their complexity makes them seem obscure to the public, as power relations today become more complex, less direct and visible. The new forms of supranational organization will not resemble their predecessors. And, provided that their complexity promotes the fullest and most effective democracy, it will also ensure a greater degree of diversity.

To sum up: the preservation and protection of diversity is connected with the progress of the unification process and the deepening of democracy. The relation of the supranational to the national can be shaped creatively as long as it is linked to a joint effort to tackle the problems of the peoples of Europe.

Η Νέα
Κυβέρνηση θα αναλάβει τον Ευρωπαϊκό διαδίαλο.

